

Τζέμμα

Άκουσα ξανά τον απαίσιο θόρυβο που έκανε η πόρτα του θαλάμου μου. Γύρισα για να δω ποιος μπορεί να ήταν αυτή τη φορά. Κάποιος γιατρός θα ήρθε, για να μου πει να φύγω. Όμως, δεν ήταν γιατρός. Στο δωμάτιο εμφανίστηκε μία γυναικεία μορφή. Έμοιαζε πολύ με τη μάνα μου. Θεέ μου, είναι η μάνα μου! Ήταν έτοιμη να καταρρεύσει, μόλις με αντίκρισε. Ήρθε κοντά μου και μου έπιασε το χέρι. Μου φάνηκε τόσο ζεστό και οικείο που άρχισα να κλαίω. Το ίδιο και αυτή. Πόσο μου έλειψες. Εσύ θα μου πεις τι να κάνω. Εσύ ξέρεις τα πάντα. «Θέλω να έρθω σίτι μαμά! Μπορώ να έρθω σίτι, μαμά; Σε παρακαλώ...», είπα με δάκρυα στα μάτια. Αυτή έγνεψε ναι και αρχίσαμε να κλαίμε κι οι δύο.

Ξαφνικά μπήκε μέσα ο γιατρός. «Θέατρο το κάνετε εδώ πέρα; Τα κρεβάτια, επαναλαμβάνω, είναι για τους αρρώστους!». Μας κοίταξε και τις δύο περιμένοντας μια απάντηση, όμως καμία δε μίλησε. Η μητέρα μου ούτε που τον κοίταξε. Τότε κι εγώ γύρισα το βλέμμα μου αλλού, για να αποφύγω το δικό του. Όταν ο γιατρός έφυγε, η μητέρα μου σηκώθηκε και μου έπιασε ξανά το χέρι. «Έλα πάμε, σε περιμένει και ο πατέρας σου».

Φόρεσα τα ρούχα μου και βγήκαμε έξω κρατώντας χέρι χέρι, να βρούμε τον πατέρα μου. Τον είδα να κάθεται στον διάδρομο του νοσοκομείου. Κρατούσε με τα δύο του χέρια το κεφάλι του και κοίταζε το πάτωμα. Τον πλησιάσαμε με πολύ αργό βήμα και σταθήκαμε ακριβώς μπροστά του. Όταν αντιλήφθηκε την παρουσία μας, φάνηκε λίγο συγχυσμένος. Όμως το επόμενο δευτερόλεπτο βρεθήκαμε κι οι τρεις αγκαλιασμένοι στη μέση του διαδρόμου. Όλοι μας κοίταζαν περίεργα. Ήταν το τελευταίο πράγμα που με ενδιέφερε εκείνη τη στιγμή.

Έπειτα από πολύ ώρα, βγήκαμε από το νοσοκομείο και μπήκαμε στο κόκκινο αυτοκίνητο της μητέρας μου. Μου είχε πει παλιά γιατί είχε πάρει κόκκινο αυτοκίνητο. Για να μην το χάσει ποτέ και να το ξεχωρίζει ανάμεσα στα υπόλοιπα. Μάλλον θα έπρεπε να με βάψει κι εμένα κόκκινη. Για να μη με χάσει ποτέ.

Το αυτοκίνητο το οδηγούσε ο πατέρας μου. Εγώ με τη μητέρα μου καθόμασταν στο πίσω κάθισμα. Είχα το κεφάλι μου πάνω στα γόνατά της και αυτή μου χαϊδευε τρυφερά τα μαλλιά, ώσπου με πήρε ο ύπνος.

Ονειρεύτηκα μία Τζέμμα χαρούμενη, να περνά τον χρόνο της με τους φίλους της και την οικογένειά της, να πηγαίνει σχολείο, όπως κάθε φυσιολογική έφηβη. Ονειρεύτηκα μία Τζέμμα με προσωπικότητα, ένα νέο κορίτσι που αναζητά την ταυτότητά της.